

Годишњак генерације 2009/2013.

Гимназија Бања Лука

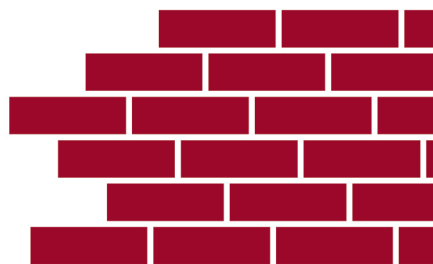
carbon

6

C

12.011

+

=

ГИМНАЗИЈА БАЊА ЛУКА

ГОДИШЊАК ГЕНЕРАЦИЈЕ 2009/2013 – ГИМНАЗИЈА БАЊА ЛУКА

издавач:

Гимназија, Бања Лука

за издавача:

Зоран Пејашиновић, директор

уредник:

Сњежана Ракић

технички уредници:

Иван Јевђовић

Жељко Грбић

лектура и коректура:

Сандријела Касагић

ликовно рјешење корица:

Сена Карић

припрема за штампу:

Иван Јевђовић

тираж:

300

штампа:

Графид, Бања Лука

за штампарију:

Бранислав Иванковић

ISBN:

Бања Лука, 2013.

ГОДИШЊАК ГЕНЕРАЦИЈЕ 2009–2013.

ГИМНАЗИЈА БАЊА ЛУКА

У ВЕСЛАЊУ ЈЕ БУДУЋНОСТ

Драги матуранти,

Прођоше и ваше четири школске године. За тих осам полугодишта било је много лијепих, па и мање лијепих тренутака... Хиљаде часова, великих и малих одмора... Било је радости и туговања, свађица и друговања, прослава и путовања, љубави, па и чарки... Много тога је било и – прошло! Али није крај! Напротив, учење је – како, још прије 2,5 хиљаде година, рече један Кинез – „као веслање узводно; чим престанеш, одмах се крећеш назад.“ Зато ваше учење не престаје изласком из Гимназије; прије би се рекло да сте у том смислу ближе почетку него концу. Јер, како у доба када су матурирали ваши родитељи прорече један Американац: „Неписмени у 21. вијеку неће бити они који не знају читати и писати, него они који не знају учити, односно заборавити непримјењиво и научити ново!“. Ипак, Гимназија је важна фаза у вашим животима и једна од најљепших. То је мали корак за човјечанство, али велики корак за вас! Зато вам искрено честитам и желим да вас тај корак усмјери у правцу даље професионалне и животне среће и укупног задовољства.

У међувремену – свратите! Црвеним циглама ће бити драго.

Зоран Пејашиновић,
директор Гимназије

ПИСМО ГЕНЕРАЦИЈЕ

У мојим дугим и упорним настојањима да пронађем какву-такву инспирацију за писање овога текста потрошила сам пуно времена, док наједном нисам наишла на неке прашњаве, заборављене свеске које сам, у основној школи, звала дневницима. Моје записе из тог периода могла бих окарактерисати на доста начина, најприје као комичне. Ипак једини запис, који има било какав значај за овај текст, привукао је моју пажњу и запрепастио ме. То је први и једини текст написан у средњој школи, у којем јасно стоји, као да је нечијом другом руком писано: „Мој живот овдје постаје превише узбудљив да би се све то што се дешава могло обухватити дневником. Гдје стају записи, ту почиње живот. Ваљда. „Петнаести септембар 2009. године, свега неколико дана након мог уласка у први разред Гимназије. Тадашња и садашња ја вјероватно би се сложиле само у овом „ваљда“, јер у то никада не може бити сигуран док год се један чудновати круг у нашем животу не затвори и остане само оно што моја професорка музичког назива „резиме“.

Ако је упис у школу те године био, рецимо, првог понедељка у јуну, онда сам се ја за Гимназију определијелила последње седмице у мају. Све до тада, моји планови нису водили ка овој школи. И заиста, првог дана када сам крочила у њу, ушла сам као потпуни странац, не знајући гдје ми је учионица, прилично несигурна којем одјељењу припадам. Али, када сам коначно пронашла ту учионицу број 19 и других 28 глава, чији изрази лица нису били ништа сигурнији од мог, било је то као спознаја једног универзума гдје није било потребно открити шта он значи. Требало је да ја будем та која ће стати пред тај нови свијет и захтијевати да ми објасни шта ја значим. Та мала васиона, моја школа и све оно што ми је донијела, временом је постала моја добра пријатељица, у чијем сам загрљају провела протекле четири године и из којег ћу, када то будем морала, веома тешко моћи да се отргнем.

У Гимназију сам дошла неоптерећена предрасудама о тежини и захтјевности градива, са чврстом вјером да ћу успјети онолико колико будем радила. Супротно свим очекивањима, моје прве оцјене у средњој школи, које сам добила истог дана, биле су петица из математике и тројка из српског језика. Моји родитељи, који су били ненавикнути на ишта више од три из математике, а мање од четири из српског, били су шокирани више него ја. Испоставило се на крају да моја срећа, бар што се тиче математике, није била дугог вијека. Сљедећа оцјена, она на коју се већ у другом полугодишту Гимназије навикнете као на кишу или снијег, била је, наравно, јединица. Временом се, ипак, све некако изрегулисало и дошло на своје, а ја сам схватила да знање и рад не морају увијек бити кључни фактори за успјех, колико то понекад могу бити пука срећа и сналажљивост. То ми је помогло да се опустим и наставим да се трудим, не толико ради резултата, већ ради самог знања, које се, гледајући из садашње перспективе, простире далеко изван граница школе и школског дневника.

У првом разреду, једна моја познаница рекла ми је како понекад замишља да би све цигле у Гимназији, када би оживјеле, биле као духови старих гимназијалаца. Та ми се идеја искрено допала, и заиста! Било је довољно само прислонити руку или ухо на неку од тих цигли и расплести клупко туђих разговора, смијеха, суза, тајни, добавивања, преписивања, шапутања и свега другог древног што чувају те цигле. А као што су све цигле различите, мада ту тајну брижљиво крију, тако су и сви ученици свијет за себе. Немогуће је сјетити се свега што сам од људи у средњој школи видјела, чула, сазнала. Неки од њих подстакли су ме на промјене, неки су ми били примјери тога како треба, а како не треба живјети. Али, једно је сигурно – сви су они пресудно утицали на креирање моје личности, као што сам и ја, несвјесно, утицала на њих.

Поред толике разноликости и богатства, за које вјерујем да постоје само у Гимназији, све људе тамо окупља једна ствар – оптимизам и дух у сваком послу, па и у оном најтежем. Небројено сам пута у школу ушла са натмуреним и озбиљним лицем, које се већ при преласку школског прага, разведравало и смијешило. Довољно је било да неко из разреда изјави да се бактериофаг прикључује папцима за бактерију (умјесто пипцима) или да другарица каже да је пјесму „Свети Сава“ написао Мирослав Илић (умјесто Војислав), па да пукне читав један надувани балон од брига, страха и туге и замијени га, ако не осјећање

среће, онда бар утисак топлине и мира. Тако сам готово увијек и без изузетка могла у мравињаку ученика пронаћи бар једну особу која ће бити уз мене и када је то потребно и када није. Неко ко ће пружити осмијех или загрљај, ко ће отрчати у кухињу по „Најљепше жеље“, ко ће ми отпјевати омиљену пјесму, ко ће обрисати таблу за мене, чак и када није редар (класичан примјер хулигана из Гимназије!), ко ће ми изненада, без икаквог повода, поклонити свој цртеж или текст. Једном приликом, могло је то бити у првом или другом разреду, кад нисам била најсјајнијег расположења, прилази моја пријатељица из разреда:

„Јел’ знаш ти да правиш балоне од жвака?“ Ја одмахнух главом.

„Па да, видим ја то. Не знаш ти колико су такве ствари битне. Да знаш, не би плакала. Ево, обећавам ти, ја ћу те научити да правиш балоне од жвака!“

И тако, разлога због којег сам била потиштена, не могу ни у сну да се сјетим, али обећања се врло добро сјећам и вјерујем да ћу га дуго памтити.

Кад мало боље размислим, можда сам и била у праву онда када сам тврдила да је живот при доласку у средњу школу постао превише узбудљив. Јер, сваки нови дан у школи донио је ново знање, нове људе, нове догађаје. Толико тога испуњавало је наше вријеме, али ако круг већ мора да се затвори, онда је најбоље урадити то једним занимљивим догађајем са самога почетка.

Очигледно је да, након само неколико дана боравка у првом разреду, нисмо могли довољно добро познавати једни друге и то нам је свима било сасвим нормално. Међутим, моја разредница, иначе енергична и предузимљива жена, без које ко зна шта би било са мојим разредом, схватила је да тако битне ствари као што је нпр. руководство разреда, не могу да чекају. Зато је изнијела свој план према којем би предсједник разреда био онај кога она „отвори“ на часу. Прије него што је и дотакла дневник, из последње клупе изненада искаче неки висок и грлат момак:

„Не морате отварати, ја ћу бити предсједник разреда!“

Ипак, разредница одлучује да игнорише овакве коментаре и отвара дневник. Слиједи тишина, у којој разредница изговара име срећника и схвата да је то управо онај кракати из последње клупе. У разреду настаје општи смијех и гунгула, кроз које се само чује глас новопеченог, нимало изненађеног, предсједника.

„Шта сам Вам ја рекао!“

„Како си знао?“, пита разредница иронично, не баш пресрећна оваквим сплетом околности.

„Судбина је то!“, кратко одговара момак и сједа на своје мјесто, док му други честитају на мандату.

Дотични се сљедећих година, због одређених околности везаних за владање, није оглашавао као предсједнички кандидат, а у оној његовој изјави да је све то судбина свакако је морало бити више шале него збиље. Колико је ту судбина умијешала своје прсте, не знам, али знам да је, прије него што је ишта рекао, морао бар једним дијелом бити чврсто увјерен у то да ће баш њега отворити. Да није било тако, никада не би успјело. Све од тог дана па надаље, четири године, апстрактне ријечи као што је вјера, са њом и свакодневна борба, добиле су свој пуни смисао и исклесале се у нама. Треба вјеровати, да бисмо се могли борити, јер као што смо научили, човјек може бити уништен, али не и поражен.

И на томе, драга школо, највише хвала!

Хвала на свим пруженим могућностима, на знању које сам у теби стекла, на свим добрим и лошим оцјенама, на људима које сам упознала, на пријатељствима и љубавима, на сваком измамљеном осмијеху, на сваком новом доживљају, хвала на оном прилазу од капије до улаза, који те некаквом магијом претвори у другог човјека! Али највише хвала на вјери и нади у људе и у оно што је добро у њима. Једнога дана, када ми се учини да на свијету нема ама баш ничег лијепог, сјетићу се да цигле у једној старој школи скривају у себи нешто топло и људско и да једна од тих цигли чува у себи и неку моју заборављену тајну, сузу или осмијех. Да чува једину и праву мене.

А до тада, пошто морам да наставим својим путем, врати ми моје крпице. Буди свјесна да ја теби твоје никада нећу моћи вратити.

Милица Ристић

ПИСМО НАЈБОЉЕГ УЧЕНИКА У ГЕНЕРАЦИЈИ

НАЦИОНАЛНИ ПРОГРАМ

„Дакле, 111 генерација, пута око 200 ученика по генерацији је приближно.... Зар стварно са оволико гимназијалаца дијелимо своја школска искуства?! Па, по чему ће то Гимназија да памти нас, 111. генерацију?“

Хиљаде уписаних имена, научених лекција, изговорених ријечи, срећних и несрећних љубави, тајних погледа и осмијеха – судећи по овоме, могло би се рећи да је свака генерација иста. Има своје пјеснике, умјетнике, свезналице, освајаче, бунтовнике и идоле. Свака прође истим путем, истим оним стазама које воде из свијета игре и лакоће, до оног јутра кад се пробуде као одрасли људи и схвате да сад сами морају да одлучују.

Од тете у вртићу, преко учитеља и наставника, све до гимназијских професора, сви су несебично преносили своја знања и сваки дан са нама пролазили кроз наше успјехе и падове, храбрећи нас да се боримо и наставимо даље. Слаба оцјена или критика понекад, у том тренутку су нам се чинили као највећа неправда, јер ми, наравно, никада нисмо криви, а данас, када се поздрављамо са гимназијским животом, видимо да су само хтјели да нас науче да се похвала мора заслужити и да се уложени труд увијек на крају исплати.

Сада нас чека неки други, озбиљнији свијет и свјесни смо да ћемо цијену погрешних одлука плаћати сами, али сам сигуран да сте нас

ви, драги наши професори, а сада пријатељи, научили да зрело размишљамо. Све наше несташлуке и наивне изговоре за које смо били сигурни да ћете нам повјеровати, спомињаћемо када нас живот поново састави. Али, о томе ћемо причати за 10 или 20 година када се опет сретнемо у овим истим клупама.

Цитирао бих Антона Томажа Линхарта: „Сада размишљам о томе, како бих могао постати знан“.

Оно што једну генерацију чини посебном, не огледа се у томе каква је она данас, већ каква ће она бити сутра. Волио бих да генерација 2009/2013. буде генерација успјешних и знаних, а прије свега, генерација људи великог срца – била је досад, а сигуран сам да може тако и да настави.

Александар Келечевић, IV2

ПИСМО НАЈБОЉЕГ УЧЕНИКА У ГЕНЕРАЦИЈИ

ПРОГРАМ МЕЂУНАРОДНЕ МАТУРЕ

Драги матуранти,

Срећно! Након хиљаду и три стотине педесет дана које смо провели као ученици Гимназије, дошао је и дан када поносно можемо рећи да смо наше средњошколско образовање завршили! Кроз ове четири године наша генерација је расла заједно: сједили смо у ђачким клупама, молили професоре да нас не питају или да нам одгоде тест, славили и посјећивали журке, путовали до далеке Барселоне и назад, спремали се за тестове од којих нам је зависио просјек.

Наше године у Гимназији нису биле нимало лаке, али мислим да ће остати безгранично важне. На њима треба да захвалимо породицама које су нам пружале подршку, професорима који су се увијек трудили да нам пренесу корисно знање и неријетко постајали наши пријатељи којима смо могли повјерити тајне и од којих смо могли тражити савјет, али прије свега треба да захвалимо школи – Гимназији чији су нам зидови од црвених цигли представљале други дом. Из њега смо увијек срећно истрчавали на крају напорне године, али се још срећније и брже враћали првог септембарског понедељка.

Кажу да дубока старост подсећа на дјетињство. Можда у томе има истине, али оно што ја видим јесте да крај нашег школовања невјероватно подсећа на почетак. Као што смо се 2009. године окупили

испред великих врата и нестрпљиво ишчекивали да отпочне ново поглавље нашег живота, тако се и сада окупљамо испред Гимназије, пуни емоција пјевамо Гаудеамус и нестрпљиво ишчекујемо да нам отпочне живот. Једна реченица ме је пратила док сам био у овој школи: „Ви сте будући академски грађани“, говорили су нам.

Драги матуранти, мислим да ми академски грађани већ јесмо и да то можемо захвалити Гимназији! Да, средња школа је, уистину, за нама и чека нас живот. Као што је Емерсон рекао, не будимо имитатори других, будимо своји најбољи, будимо Гимназијалци!

Дејан Гвозденац, IV2

ТО СМО МИ, IV₁

Септембарског јутра, неке тамо далеке године, на перону 52. настала је страшна вика и пометња. Из првог по реду воза, из вагона имена Један, искрцало се тридесет немирних душа у потрази за узбуђењем и „приликама за нову шансу“. Са собом су носили костиме, маске, циркуске реквизите, гитаре, клавире, понеки бубањ са палицом. Привлачећи пажњу осталих путника, јурили су перонима изводећи акробације и вратоломије на ужас запосленика жељезничке станице.

Већ прве зиме грудве се успротивише контроли, залијепише се по плафону и прозорима вагона, па су неваљале руке које их правише,

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₁

биле прописно кажњене. Коментар бјеше: побогу!? Учење и рецитување пјесама вукло се спорим и тромим кораком, али је народна епска пјесма „Михајлооо“ протрчала кроз наше усијане главе.

Немојте нас погрешно схватити – да се ми оканимо лијепих израза. Хајде да се глупирамо док још можемо! Вежите се, полијећемо!

Још нисмо научили ни гдје се налази фамозни апарат за кафу, а латински однесе прве жртве. Неки га толико завољеше да ни август без њега не проведоше. У ком вијеку се налазимо, знате ли? Може ли још један кец за овај сто? Но, оно што научисмо је да од праха креде све болести настају и да нас свекрва гледа сваки пут кад бришемо таблу. Cool, нема шта!

Јоој, муко, па зар их четрнаест није доста, зар мора и тај петнаести? Мора? Па, добро, прихватамо. Ако је психологија, немамо замјерки. Таман да провјеримо колико смо луди. Учити, учити и само учити! Толико смо учили да су и цигле, посебно оне око табле, знале све хемијске реакције и формуле. Ма знали смо их и ми! Озбиљно. Није шала. Ни егзотични плес нам није био баук у вагону отворених врата. Сјећате ли се Покемона на Шеховима и Пинк Пантера децембра тамо неког?

Прође још једно прољеће, а један циркусант се неповратно изгуби. Schade! „Скелеџијо, скелеџијо, превези нас преко...“ Павећи се важни, одосмо предалеко! Don't care. Never mind. О, гдје си, Јелена, да нас кеца спасиш, да нам изгубљену наду својом молбом вратиш... Упракасмо се ми у бјежању са физике, по једно братско сваке године, оправдано, наравно. Никоме ни ријеч... „Тако, дакле, где смо то стигли?“ Перспектива, Боле, перспектива! Хајмо рећи „Данас је диван дан“, казао нам је један Италијан. Казино, покер, није наш фах, од заносне Шпаније застаде нам дах. No tengo dinero. Gracias, gracias! Јесу ти готивне чале, јесу нове? Јок, одрађене. Лудило, друже! Наговори нас јато осамнаестих рођендана да упознамо алкохол уздуж и попрјјеко. Ал' прије свега добар с' момак!

Три је већ прошло. Ма кад прије, драги људи? Шалите се?! Ипак не. Стварно је прошло. С меном или без мене. Очигледно, „носи ветар, носи лишће опало“. Четвртог разреда нас нису спасили ни она, ни ја, ни Свети Илија. Обарали смо разне рекорде, а највише онај са изговореним НЕ ЗНАМ на постављена три питања по закону. Него, јесте ли ви знали да се К-а који воли да учи зове К-аУЧ. Нисте, хаха! Е, па, свашта ми знамо, али само за укрштене ријечи. „Гајба је наша судбина,

она нас је себи узела...“ О, шта ми то видимо? Бијели голф већ је стигао! Ил' не још? Рано је. Сачекајмо још мало.

Говорише нам и да смо најбољи и да смо најгори. Ни данас не знамо шта смо од тога, мада није ни важно. Због грешака се не кајемо. Будући да се школовање по грешкама памти, жао нам је што нисмо гријешили више.

„Грешио сам много, и сад ми је жао
и што нисам више, и што нисам луђе
јер, само ће греси, када будем пао
бити само моји – све остало је туђе.“

Остајте здраво!

Вера Караћ и Марија Ђирић, IV1

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Сања Поповић Ђукић, Милош Бојиновић, Јелена Теших Шуман, Бранка Шпирић, Предраг Копрена, Далибор Мартиновић, Жана Хамешевић, Јован Ђубић, Милан Јовановић, Рада Калаба, Нина Лујић, Стојанка Штрбац, Родољуб Баврлић, Мирела Рајић, Милија Марјановић, Вукосава Миловац, Гордана Наградић, Татјана Ђулафић, Драгица Шпирић, Милка Џомбић, Жељко Грбић, Јасна Марић, Милка Мандић, Војин Крнета, Далибор Ступар, Вања Курузовић, Вита Малешевић, Горана Ђудуровић Праштало, Драган Радовић, Тамара Бијелић, Јована Крагуљ Петровић, Тања Хуцал Томић.

ТО СМО МИ, IV₂

Нећу вам рећи да су најбољи, јер сте то ионако сви већ чули. Да, хм... Њима ионако никада није било потребно да се хвале тиме, јер је читава зборница из дана у дан брујала о паметницама и знатижељцима из IV₂. Мора да се питате, по чему су се то издвајали од осталих? Ех, ако послушамо професоре, чућемо углавном једно те исто: пуни су питања, желе да знају више, увијек су спремни да поведу жестоке дискусије и дебате, бла, бла... Ништа од овога није нетачно, али хајде да завиримо у њихову учионицу, једног сасвим просјечног школског дана и да покушамо да осјетимо тај дух...

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₂

Сара (Гвозденовић) управо претресају посљедње новости и жврљају свеске стиховима пјесама. Двије сањалице опомиње професор, а оне као и увијек, обећавају да иако „нису оне причале“, 'неће више сигурно'. У првој клупи до вјешалице, једва се испод гомиле јакни назиру два људска обриса преваљена преко клупе – то су Никола (Унчанин) и Марко (Бараћ). Ове седмице смо прва смјена, па су играње на PlayStation-у замијенили куњањем. Док Никола (Остојић) одбројава секунде до звона како би коначно изашао на свјеж ваздух, Срђан (Павловић) размишља да ли би за његове бицепсе било боље да поједе велико пилеће бијело или пилећи хамбургер. Сњежана (Гајановић) одлучује да у посљедњи трен поправи шминку пред велики одмор, док Николина (Гарача) задубљена у своје мисли, завршава данашње записе у свом дневнику. Звони за велики одмор. Мирјана (Пераћ) и Душица (Јањић) заузимају мјесто у школском дворишту и 'шмекају' гимназијалце, док Наташа (Иваниш) одлази у просторије школског радија не би ли наручила омиљену рок пјесму. Вјечито тајанствена Јелена (Митровић) шапуће са другарицама из других одјељења слатке гимназијске тајне са надом да ће овај одмор трајати бар пет минута дуже или да ће професор бар мало закаснити. Међутим, данас нема среће.

Проф. Нина Лујић долази тачно на вријеме, утјерујући у учионицу „момке са гелендера“, Бориса (Шарић) и Стефана (Чекић). Управо у часу када професорица уписује одсутне ученике, са извињењем улази Милан (Миловановић) – отишао је кући да једе за одмор, али супа је била врела, па се задржао. Након подугачког списка свјеже одсутних ђака који сада пију кафу у оближњим кафанама, устаје Љубица (Каурин) и одлази до катедре са књигом и неколико свески, с молбом да јој се појасне појединости у лекцији обрађеној претходни час. „Глобално“ извињење по полугодишту је искориштено, а купити вријеме са неколико (обично беспотребних) питања о градиву, увијек уштеди бар једног кеца тај час. Након кратког осврта на њена питања, проф. Лујић отвара дневник и прозива Александра (Келечевић). Он устаје с молбом да буде поштеђен овај час, јер је баш прошле седмице ишао на Свјетску олимпијаду из информатике, а тренутно припрема одличан програм користан за наставу хемије. Сљедећи кандидат је Владимир (Ритан), који се сасвим случајно задесио на овом часу хемије, увјерен да ће се данас обрађивати нова наставна јединица. Све његово знање сада је заробио страх, али успијева да се извуче са добром оцјеном. У тај мах,

у учионицу улази помоћница директора Драгана Галић и саопштава да данас немају више часова, због заиста неочекиваних околности. Испраћена је са циком и вриском, а и школско звоно је испратило још један гимназијски дан и чека их већ сутра, са истим еланом.

Сутра, ех, да... Свако сутра носи нешто ново. Тако се одбројавају посљедњи дани школовања; тужни смо што иза себе остављамо црвене цигле, прве љубави, мангупства и тајне и, пуни неизвјесности о неком другом сутра када ће нам школско звоно одјекивати само у срцу, подсјећамо се гимназијских дана, другова из клупе, добрих и лоших оцјена и дивних тренутака који се претварају у успомене!

Љубица Каурин

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Милош Бојиновић, Бранка Шпирић, Јелена Тешић Шуман, Предраг Копрена, Далибор Мартиновић, Сања Поповић Ђукић, Милија Марјановић, Гордана Наградић, Драгица Шпирић, Стојанка Штрбац, Рада Калаба, Ивана Ђурић, Нина Лујић, Родољуб Баврлић, Мирела Рајић, Вања Курузовић, Драган Радовић, Тамара Бијелић, Јована Крагуљ Петровић, Вита Малешевић, Богдан Зец, Милка Џомбић, Жељко Грбић, Војин Крнета, Далибор Ступар, Зорица Травар, Татјана Јурић, Тања Хуцал Томић, Јасна Марић, Милка Мандић.

ТО СМО МИ, IV₃

Изгледа да почињемо живјети. Изгледа да смо се нашли на раскрсници живота прије него што смо се усудили да га започнемо. Постали смо свјесни ходника са безброј затворених врата која чекају да их сталожено отворимо и изаберемо живот који желимо да водимо. Изаберемо себе. Ово је моменат, ракрсница, на нама је да бирамо пажљиво.

Удахнимо дубоко, затворимо очи и размишљајмо о мјесту које нас чини срећним. Оно што замишљамо је оно што јесмо, јер нас као људе очарава оно што нас чини срећним. Од нас зависи колико ћемо

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₃

томе тежити, а та тежња је одредница наших избора, у овом случају врата. Осјетимо овај тренутак, јер када га добро осјетимо, постајемо га свјесни.

Отворимо очи широм. Оно што видимо је наша реалност. Безброј различитих врата нам се ковитла пред очима. Видимо их иако нам је још увијек ходник мрачан. Назиремо да су свака врата посебна на свој начин. Нека су златна, нека су прошарана милионима боја, а нека су, пак, црвена као крв што нам јури венама. Само непромишљени људи ће посегнути за кваком велелепних врата, јер најраскошнија не представљају обично и такав живот, као што најмрачнија не отварају собу испреплетену чемером и јадом. Врата од којих нам срце прескочи откуцај оног тренутка кад их угледамо, а рука задрхти када посегнемо за кваком, јесу врата наше судбине. Неки од нас ће отворити врата која нам други наметну. Крочићемо путем којим су они већ прошли и остаће нам само да попунимо кораке које су они већ давно направили. Ако већ бирамо тај животни пут, надајмо се да бирамо онај који ће усрећити нас, а не оне који су га одредили. Зато бирајмо пажљиво.

Не треба да нас буде страх, јер смо се већ сусретали са сличном ситуацијом. Подсјетимо се раскрснице прије неколико година када смо изабрали „циглану-школу“ којом сада поносно ходамо. Тада смо бирали ко ће нам помоћи да се изградимо као људи. Бирали смо учитеље живота. Кроз тих неколико година постепено су нас упознавали са правим значењем ријечи „čovjek“. Безброј пута су нам измамили сузе на очи у једном тренутку а осмијех у сљедећем. Управо су нас на тај начин учили да сносимо одговорности за своје поступке, јер као што рече једном један од тих учитеља: „Школа је школа, понашање је понашање“.

Тих година смо дијелили сузе, осмијех, ма чак и ваздух са још двадесет осморо људи. Било је успона и падова, жучних препирки и мирења, али смо увијек дјеловали као недјељиви. Милион пута смо се смијали предсједниковим изјавама, недоумицама и интерпретацијама поучних пјесама разних естрадних умјетника, али „шала је лијепа само док кратко траје“, као што су кратки велики одмори на којима смо трчали да прије свих стигнемо у „Мању“. Можда те шале нису биле занимљиве другим људима али „то је нешто наше и ми ти поштујемо“, то је оно што нам је олакшавало школовање и уљепшавало дане.

Сада смо на прагу када би требало да то све напустимо и кренемо својим путем, да пресјечемо пупчану врпцу и суочимо се са најтежим изазовом од свих, животом. Вријеме је да почнемо.

Николина Чеко

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Оливера Вујанчевић, Радослава Зорић, Дуња Илић, Милан Јовановић, Јован Ћубић, Далибор Мартиновић, Ромина Guido Пајић, Зорица Травар, Катарина Кубурић, Родољуб Баврлић, Зоран Сарацић, Рада Калаба, Нина Лујић, Стојанка Штрбац, Милка Мандић, Јасна Марић, Драгица Шпирић, Јасминка Ђуђић Мрђен, Милица Марјановић, Гордана Наградић, Милка Џомбић, Жељко Грбић, Вања Курузовић, Вита Малешевић, Драган Радовић, Јована Крагуљ Петровић, Тамара Бијелић, Војин Крнета, Далибор Ступар, Тања Хуцал Томић.

ТО СМО МИ, IV₄

Петак, 22. 10. 2010. године. Часови тако споро пролазе. Свега 45 минута нас дијели од коначног олакшања – викенда!

Шести је час, историја. Долазимо на идеју да записујемо дешавања са часа. Одмор прије часа:

- Душанка прича о Алфреду Кваку
- Бранка броји лову и смјешка се (ал' се живи)
- Миха намјешта косу
- Шићпетру прогнозира шта ће се десити ако професорица закасни (већ планира неку малверзацију)

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₄

- Млађо се нуди да сачека професорицу, а да остали иду кући (ко зна шта му је на памети)
- Богдан не зна да ли је пошао или дошао.

Професорица је ушла у просторију, почиње заплет:

- Тамзина пјева жалопојке („и плачем Мишо мој...“)
- Шика шапуће (понављам и хоће да одговара, а професорица се распричала)
- Тихи се подбочио као Тесла, чешка браду замишљено и лагано путује у земљу снова
- Мики одговара, злопати се, јадничак
- Професорица га назива „храбрим момком“ (надамо се да је само иронична)
- Бојан је умишљен, овај... замишљен
- Професорица сугерише Марини да је се не боји и да буде спремна, као Душанка, да се с њом хвата за врат
- Марко прелази руком преко косе, лица и уздише дубоко и тужно, мора да је много уморан
- Сина нешто пискара и смјешка се на професоричине изјаве
- Неба и Трива синхронизовано бришу нос
- Тривићка је вц-у... као
- Кристина позира Тамари Малетић
- Милаковић се најгласније смије
- Душан 2-3 пута, у неприлици, баца поглед на сат док невољно устаје да одговара
- Младен га неуспешно саботира, наставља се смијати и грицкати нокте.

Звони, најзад! Настаје општа гужва. Сви су еуфорични јер ће имати два и по дана за учење, вјежбање математике те писање есеја и домаћих задатака, јер смо други разредић, стога нам је битно да имамо што бољи успјех и примјерно владање.

С обзиром на то да знамо да и најбољи понекад оману, десило се и нама. Наиме, слиједи изјава на тему: „Зашто бјежимо са часова“, написана на захтјев наше тадашње разреднице, Јасне Марић.

Сриједа, 16. 03. 2011. године.

Једног лијепог сунчаног дана падала је јака киша. Узео сам кишобран и кренуо у школу посматрајући предјеле прекривене снијегом. Док се Јапан тресао (6,5 степени), а НАТО бомбардовао Гадафијеве трупе, ја сам пјевушећи, раздрагано, скакутао до школе. Стигао сам, напoкoн. Слиједио је час физике. Пошто свеску нисам имао а књигу сам заборавио, као и због веома умусане табле (казнити редаре!), тужним срцем сам објавио разреду да је најбоље да напустимо учионицу. Док смо силазили низ степенице, гризла нас је савјест због климатских промјена у свијету. Усљед настале конфузије у нашим одраније конфузним гимназијским мозговима, одлучили смо да се вратимо у учионицу. Док смо се враћали, киднаповали су нас Покемони. Тако смо упали у креч (казнити тете које чисте школу!). Дошли су ватрогасци, али нису имали довољно канапа да нас извуку из провалије. Због тога смо закаснили на час и ургирамо да се оправда, јер је јасна озбиљност ситуације у коју нас је окрутна судбина ставила.

Закључак: По члану 19, параграф 8, Закона о заштити животиња (перади и живине), изјашњавамо се да нисмо криви за операције НАТО-а у Либији.

С поштовањем, IV4

Од тада до данас, није се много тога промијенило. Осим разредница, наравно. Чак три смо испратили, а четврта још носи ту ласкаву титулу. Почнимо од почетка – стварање свијета. Дакле, први разред Гимназије, чак прва четири дана, разредница нам је била проф. Стојанка Штрбац. Не знамо да ли се она тога сјећа, али увијек нам је било жао што је морала да нас напусти. Тада нас је преузела проф. Јасна Марић, која нам је била разредница док смо имали ликовну културу, а то је до краја другог разреда. Тада на сцену ступа један од највећих ауторитета ове школе – проф. Вита Малешевић, која нас је за кратко вријеме „довела у ред“ а да је ипак остала „раја“ с нама. С њом смо отишли и на фамозну екскурзију. Сама проф. Вита је рекла: „Биће спектакл!“ Не сумњајте да је тако и било. Међутим, дотична дешавања, наравно, нећемо износити у јавност, за то знамо само професорица и ми. Али, ах, све што је лијепо, кратко траје! Срцад су нам се сломила када смо сазнали да нас напушта.

Било нам је лакше да је испратимо када смо сазнали да одлази на позицију замјенице директора. Знали смо да је школа у добрим рукама и то нам је била накнада за претрпљени душевни бол. Од тог тренутка, кормило преузима драга проф. Јована Крагуљ Петровић, којој смо прва генерација разредништва, па смо се око много чега заједнички договарали. Стоички је поднијела наше испаде и надамо се да јој нисмо задали много муке, те да ћемо јој остати у лијепом сјећању, јер нам је веома мила.

Ето... Прошле су муке прилагођавања из првог разреда, учења из другог, мањак концентрације и касни пубертет у трећем, испитивања „до судњег дана“ из српског језика и књижевности, контролни из биологије на „четири листа“, трауме од латинског језика и деклинација, диктати из енглеског и писмене из математике; а и овај четврти разред, парадни, како кажу, на измаку је. Да ли ћемо жалити за нечим? Можда, али само за још више заједничких дружења, још више бисера и још више смијеха. Да ли бисмо се вратили и прошли све испочетка? Са ове, тренутне, тачке гледишта – не баш! (искрено, одбројавамо дане до краја). Знамо да ће нас ухватити паника, али *suma sumarum* није нам жао! Много смо научили, формирали се као личности, дружили се. Поред тога, знамо да, ко једном прође овим ходницима, сједи у овим истим клупама, међу добро познатим циглама, ту се увијек враћа, па барем у мислима. Јер, једном гимназијалац – увијек гимназијалац! Пошто нас је проф. Дуња Илић научила да све употпунимо аргументацијом на тексту, цитираћемо Андрића: „Дакле, ово је оно о чему се толико пута мислило и говорило. Да, то је то, али никако не могу да се саберем, све ми некако изгледа као да ови догађаји немају никакве нарочите тежине и као да се све ово догађа неком другом, а ја само посматрам и чудим се“.

Кристина Чулић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Родољуб Баврић, Дуња Илић, Драгица Шпирић, Милија Марјановић, Марина Маринковић, Рада Калаба, Зорица Травар, Катарина Кубурић, Милка Џомбић, Иван Јевђовић, Оливера Тодоровић, Јована Крагуљ Петровић, Мирела Рајчић, Вита Малешевић, Јасна Марић, Вања

Курузовић, Нина Лујић, Тамара Бијелић, Драган Радовић, Сања Поповић Ђукић, Војин Крнета, Далибор Ступар, Далибор Мартиновић, Стојанка Штрбац, Жељко Грбић, Гордана Наградић, Милка Мандић, Ромина Guido Пајић, Ранка Спасојевић, Искра Шестић, Жана Стевић, Тања Хуцал Томић.

ТО СМО МИ, IV₅

Посматрам нас данас у једној од наших лудих идеја, такозваној „хајде да све клупе окренемо на супротну страну и сједнемо леђима окренути професорици“ и размишљај како је ово све почело. Зар је стварно већ толико времена прошло?

Тонем све дубље у размишљање и враћам се у тај дан, 7. септембар 2009. Корачам полако према школи успавана и несвјесна да почиње нешто значајније од свега до сада јер, последице овога, ништа неће бити исто. Пењем се уз те, сада већ добро познате степенице, и збуњена великом Гимназијом тражим учионицу број 48. Улазим у већ пуну учионицу

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₅

и посматрам сва та нова лица која од данас постају велики дио моје свакодневице. Гледамо се тако збуњено и чекамо долазак разредника, Анђелка Глушца. У учионицу улази професор интересантног и мудрог изгледа и представља се као професор историје, Божо Марић. „Ваш разредник је на Олимпу. Планинари па није стигао данас, али ја ћу га замијенити.“ Шта је сад ово? Чујем шапате : „Ма то је Глушац, 100%, зеза нас само“ (с тим да ријеч која је у овој реченици употријебљена није била „зеза“ прим.а.). Тада улази и неки ћелави дјечак и сви помишљамо „Ко ли је овај што први дан касни десет минута?“ Касније се испоставило да је то био адекватан увод у низ кашњења и неоправданих па и изговора и покушаја правдања тих часова првог, другог, трећег, па сада и четвртог пет. Тако је почело.

Као што се увијек у мислима враћам у тај дан који је сада већ четири године иза нас, тако сам сигурна да ћу се сјећати и ове лијепе четири године све до данашњег дана, 18. 5. 2013 (дана наше матуре) – јер смо ми ипак четврти пет и све морамо у посљедњи час. ☺

Наздрављам за сваки неоправдани час! Наздрављам за сваки покушај правдања тог часа! Наздрављам за сваки преписани контролни! Наздрављам за сваку сломљену клупу! Наздрављам за сваки пут када ме нико није волио! Наздрављам за најбољу екскурзију! Наздрављам за разредницу Наташу! Наздрављам за разредника Даду! Наздрављам за свих 103196 професора који су нам предавали! Наздрављам за све напомене у дневнику! Наздрављам за обарање рекорда у добијању кечева из хемије! Наздрављам за сваки пут када нисам била на часу, а моји другови ме нису пријавили! Наздрављам за посљедњи дан и колективно купање! Наздрављам за наш, мој и најбољи – IV5!

Дуња Бјелић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Иван Јевђовић, Наташа Вученовић, Искра Шестић, Зорица Травар, Божо Марић, Драгица Шпирић, Мирослав Вулић, Марина Маринковић, Анђелко Глушац, Рада Калаба, Душко Милинчић, Милка Мандић, Срђан Косић, Војин Крнета, Јелена Тешић Шуман, Вукосава Миловац, Љубица Тодоровић, Ивана Ђурић, Еугенија Михал, Вања Курузовић, Сузана Максимовић, Ромина Guido Пајић, Вита Малешевић, Гордана

Наградић, Јасминка Ђуђић Мрђен, Милка Џомбић, Предраг Копрена, Горана Ђудуровић Праштало, Тамара Бијелић, Сњежана Батес, Нина Лујић, Јована Крагуљ Петровић, Жељко Ћрбић, Далибор Ступар, Оливера Тодоровић, Жана Хамешевић, Драган Радовић, Катарина Кубурић, Амира Жмирић, Сања Топић.

ТО СМО МИ, IV6

Донг, донг – одјекују удари звона. Велика граја и бука у учионици IV6, сви су на рубу живаца. Очекује се крај 4 рунде 109. борбе одржане у бањалучкој Гимназији. 29 бораца и даље поносно стоји, насмијано и весело као онога дана када су први пут крочили у ринг. Нису се предали, нису посустали. Једино што им ремети веселе и безбрижност јесте тај звук звона, једино их он чини нервозним, знају да се ближи свему крај. Ово је прича о нама (Ангел Димов иначе изводи овакву нумеру), о нашој „шетњи“ кроз Гимназију, о томе како смо стварали „бољу подлогу за факултет“, како смо „елегантно“ излазили са часова“

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV6

збијали шале, понекад и учили. Тог дана смо ушли у школу као и сви остали ученици, сјели у свој нови четворогодишњи дом, започели упознавање, проклињали врућину и буљили у Петра Скоку и његов гипс на руци. Гипс као гипс, шта има ту да се све вријеме гледа – свако би исто помислио. Али од тог тренутка сам знао да нисмо као „свако“, да нисмо „остали“, да нисмо „исто“, знао сам да ћемо бити другачији, на који начин нисам ни слутео. Већ други дан су нам професори „предлагали“ да „*елеіанійно* напустимо час“, тада је почела наша борба, која траје, ево, и у овом трену док ово пишем. Почела је ера „шестице“. IV6 Ante portas – иако, *нажалості*, нисмо били у могућности да изучавамо латински језик, искористио сам једну изреку која је сваком професору пролазила кроз главу када нас види. Мијењали су нам разреднике, покушавали на све начине да нам смире тај наш другачији дух, безброј пута, безуспјешно. Ипак, поједини професори су се добро сналазили са нама и прирасли нам срцу. Неки од њих јесу професор Зеџ (неко ко најбоље разумије нашу *уникаійності* још од првог разреда), професор Глушац (свака Вам част, трпите нас 4 године и попуштали сте нам стално), професор Иван (научио нас је доста о српском језику, али још више о ономе што нам тек слиједи у животу) и професор Бојан (такође један од ријетких који је схватао нашу *зрелості*). Ко ће да заборави екскурзију и славну сећију коју су чинили Гоца, Попа, Роса, Рака и Скај? Ко да заборави изостанке које смо редовно правили, ко да заборави ВІП друштво (Наташу, Јовану и Сару) и славне излете и падања на њима? Наравно и изјаве Скоке, Млађе и Аљоше! Има ту још много тога, али већину ћемо да задржимо за себе. Оправдано смо носили титулу најинтригантнијег разреда, али не жалимо за тим јер смо увијек показивали право лице и небитно је било пред ким, нисмо се никога бојали. А сад долази оно неизбежно. Најтужнија, најболнија, бездушна ријеч – крај.

Крај приче о нама у овоме годишњаку успомена, крај нашег школовања, крај састава златне 29-орке. Свако сада мора својим путем, отићи даље. Многи у почетку неће моћи, враћаће се тамо гдје су били срећни, гдје су припадали некоме, гдје су осјећали блискост. Тражићемо топлу ријеч нашег другара из клупе, неку шаљиву досјетку пријатеља из разреда, загрљај, тражићемо *елеіанцију* у избјегавању задатака. Нећемо их добити, први пут шестица неће добити оно што жели. Мораћемо сами себи остварити жеље, мораћемо учинити да крај не значи тугу,

бол, бездушност, даћемо нову ријеч значењу крај – учинићемо га почетком – почетком нашег одрастања и почетком теста. Да ли смо испунили очекивања професора и разредника наших, да ли смо научили живјети живот?

Сага о шестици наставиће се на други начин...

Горан Стојисављевић и Саша Поповић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Иван Јевђовић, Далибор Мартиновић, Нада Ђујић, Драгица Шпирић, Богдан Зец, Анђелко Глушац, Душко Џелебџић, Срђан Косић, Милка Мандић, Душко Милинчић, Рада Калаба, Јелена Тешић Шуман, Гордана Наградић, Драшко Пераћ, Душко Кошчица, Вања Курузовић, Ивана Ђурић, Оливера Тодоровић, Еугенија Михал, Бојан Стојковић, Сузана Максимовић, Наташа Никић, Љубица Тодоровић, Мирослав Михаљишин, Предраг Копрена, Гордана Амиџић, Горана Ђудуровић, Праштало, Драган Радовић, Тамара Бијелић, Тања Хуцал Томић, Драгана Поповић.

ТО СМО МИ, IV7

Здраво!

Како си? Надам се да ниси постао један од оних досадних старих људи. То би било стварно грозно. То ти није у природи. Мада си био графит кад си уписао средњу, видјело се да сијаш, да си забавни, будући дијамант. Сјећаш ли се ичега? Немој да идеш, причаћу ти отпочетка...

Било је сунчано и сувише рано кад си ушао у циглану-учионицу. Био си узбуђен, донекле и уплашен. Убрзо ти је пало на памет да би волио да

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV7

одеш кући и не вратиш се. Директор је причао 45 минута. Након десете минуте си одустао од слушања и анализирао лица будућних другова и другарица. Све ти је било страно. Али вријеме је пролазило и *сѝрано* се претворило у *ѝознаѝо*, а *ѝознаѝо* у домаће и *ѝвоје*. Преписивао си задаћу из математике, слао писамца за Валентиново, молио Бога да те не прозове на хемији, учио три пута лекцију о Арабљанима, носио заједно са осталима медицинску маску за лице на часу изговарајући се свињским gripом, пливао си полако кроз први разред. Некад ти се чинило да идеш узводно. Жртве су биле велике, многима су *амѝуѝи-рани* снови о свим петицама, неки су изгубили косу, неки су обољели од поправног. Сва срећа па си имао око себе пријатељска лица да се радују побједи и плачу због ратних рана са тобом.

Други разред си дочекао помало радостан. Иако си првог дана питао кад ће распуст да почне, година је изгледала обећавајуће. И била је. Упознао си нове људе, строге професоре, чудне професоре, дјевојке ван свог разреда, и оне лијепе, и оне ружне – за сваки случај, стекао си пријатеље. Свашта си научио: да не отвараш закључана врата, да покоји миш зна поправити атмосферу часа програмирања, да нестанак струје за вријеме часа провјере знања поправи свима расположење, да је љубав рат и да сваког друга треба подржати у љубавним подвизима. Sapere aude – Сапери и голф!

Трећи разред је дошао природно. Ниси се ни забринуо. Радовао си се екскурзији. Мислио си о битним стварима које никог не чине срећним. Тако си свашта научио и/или постао вјешт преписивач. Мислио си и о оним небитним стварима који начине многе срећним. Тако су све дјевојке из разреда добиле по цвијет за Дан жена од момака из разреда. Тако смо заједно прослављали пунољетства, а понекад и само постојање. Што би нам требао разлог да се радујемо? Било је узбудљиво. Обишао си Италију, Шпанију и Француску. Научио си боље какав је ко док сте дисали, јели и сањали исто. Носио си, као и сви из разреда црну „Ја конташ <3...“ мајицу. Пјевали сте у аутобусу што сте гласније могли да нико не би заспао и тако пропустио дио нечег (не)битног, а онда си у близини Бањалуге гледао намрштено око себе, молећи мозак да запамти сваки тренутак дружења.

У четвртм разреду си се правио важан. Осјећао си се дијелом нечег битног. Што је вријеме више пролазило, више си размишљао о томе да се то „битно“ ближи крају. Ипак си се дуго храбро држао. Возио си се

по школским ходницима, некад у канти за смеће, некад у картонској кутији, некад на скејтборду. Борио се, чак и за оне који ти нису били омиљени. Заједно са другима из разреда, уз велико славље, прославио си Нову годину.

Дуго ти је било нејасно да би могле нестати неке природне ствари, најукусније кифлице, јутарње „мјау!”, картање, „кување“ игрица, гласно лупање на вратима, најупечатљивији смијех на свијету, Wikipedia... Све се приближавало крају. Слушао си приче о матурским хаљинама, фризурама и надogradњи ноктију. Одбројавао си дане, несигуран у то да ли си срећан или тужан. Чаша средње школе је била скоро празна. Оне течности, необично слатке и горке у исто вријеме, нестало је. Ту смо се растали. Нисмо више могли одрастати на истом мјесту. А штета, јер мада смо се мрзили, силно смо се вољели. Надам се да се сјећаш. Било би грозно да се не сјећаш. Зато сам писала.

С љубављу,
Оном неком *Ја*
да се сјети како је било бити *Ми*.

Снена Карић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Иван Јевђовић, Јелена Тешић Шуман, Сузана Максимовић, Предраг Копрена, Далибор Мартиновић, Жана Хамешевић, Вања Курузовић, Горана Ђудуровић Праштало, Нада Ђујић, Вукосава Миловац, Живка Кукрић, Рада Калаба, Ивана Ђурић, Љубица Тодоровић, Јован Ђубић, Милан Јовановић, Анђелко Глушац, Срђан Косић, Милка Мандић, Душко Целебцић, Тамара Бијелић, Тања Хуцал Томић, Оливера Тодоровић, Душко Милинчић, Душко Кошчица, Бојан Стојковић, Еугенија Михал, Драгана Поповић, Мирослав Михаљишин.

ТО СМО МИ, IV8

Још 45 минута! Шта рећи? Коју поруку послати? Коме? Онима који су на часу и досадно им је и онима што нису и није. Усправна осмица брзо је полегла првих седмица проведених у циглани, саплевши се о крупне странице књиге латинског језика. Овако полегла више је личила на бесконачност (∞), можда у учењу, а можда у бивању на часу. Кога брига? Осмицу сигурно није. Многи професори су покушавали да изврше и суицид, не би ли се осмица тргнула из свог лијепог пасивно-агресивног стања. Латински сви прођоше. Додуше, неки из друге... Било како било, прошли смо.

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV8

Ах, па прошло је тек 15 минута. Замислите, још читавих пола сата! За то вријеме осмица догура до другог разреда гдје се сусрела са многобројним реакцијама. Хемијске реакције некад су знале да доведу до једне бурне реакције... плача. Био је то тежак пут. Прошло је више од пола часа, добро је. Још 20 минута није много. Сад ће то... Да бисмо у трећем разреду могли отићи на екскурзију, било је неопходно савладати више пута Бернулијеву једначину. Сналажљивост није никад наодмет. Ријечима се не може описати тај хиџазам на разредниковом лицу током путовања. Па, забога, једини је он од разредних старјешина спавао ноћима.

Постали смо свјесни близине звоњења за крај кад смо дошли у четврти и бирали предмет за матурски. Боже, зашто ја!? Увијек присутно питање при прозивању једног од нас, давало је широк спектар одговора. Неки би устали и рекли: „Можете Ви мени уписати један“, док би други извлачили осмицу и тјерали је да устане и покаже зубе које је свакако имала. Ех, није шала побјећи са контролног из географије у првом разреду... Колико до краја? Још 5! То!

Био је ред изабрати осмици шта да обуче за матурско вече. Да ли хаљину или одијело? Шта би јој боље стајало? Која боја? Која дужина? А који материјал? А шта мислите о...

Звонииииии! Е, па, мили моји, куда сад? Двадесет четири правца и мало идеја! Хехе, ма опуштено... Стићи ћемо ми то све, нас је ипак најмање...

Мирјана Јанковић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Иван Јевђовић, Душко Целебџић, Милан Јовановић, Јован Ђубић, Оливера Тодоровић, Љубица Тодоровић, Божо Марић, Данило Ковач, Живка Кукрић, Рада Калаба, Нина Лујић, Родољуб Баврић, Зоран Самарџић, Сања Поповић Ђукић, Наташа Вученовић, Наташа Никић, Гордана Иветић, Вита Малешевић, Јелена Дошлов, Драган Радовић, Тамара Бијелић, Јована Крагуљ Петровић, Жељко Грбић, Душко Милинчић, Милка Џомбић, Милка Мандић, Срђан Косић, Катарина Кубурић, Зорица Травар, Вања Курузовић, Тања Хуцал Томић.

ТО СМО МИ, IV₉

Негдје у рану јесен, прије четири године, мајка природа одлучи да искуша своје моћи и уз помоћ савезника вјетра на истом мјесту окупи 29 биљака различитих врста. При томе, све су сорте биле апсолутно непознате једне другима и долазиле су из разних плодних и егзотичних крајева наше земље. Пред вама су резултати биолошке студије у којој вам представљамо њихов четворогодишњи развој.

Дакле, у првој години свог развоја, сва сјемена пала су на плодно тло учионице број 19 и ту почела да опрезно и несигурно пуштају своје

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₉

коријење. Тај процес могао је већ с почетка бити онемогућен јер су расли окружени мониторима, али се то ипак није десило, наравно, захваљујући неумољивој команди разреднице Живке Кукрић. Битно је нагласити да су своје коријење веома чврсто повезали и испреплели, што им је и омогућило опстанак кроз четири године упркос свим, понекад незгодним, временским условима. Чим су се усудили да провиरे из земље, Сунце звано – контролни из латинског – опоменуло их је да се врате у земљу. Сјемена, будуће биљке, тада су схватила да ће морати прихватити нека необична сазнања, као, на примјер, оно да је петак сваких осам, девет дана или да ће учествовати на неким крајње пријатним догађајима, као што је допунска из математике суботом ујутро. Ипак, једни друге тјешили су слоганом: „Пиши, Милијана!“, и говорили једни другима да је све генау. Тако су у истом броју прешли у другу годину свог развоја.

Чврсто и јако стабло сваке биљке већ се почело назирати изнад површине земље и сада су све оне захтијевале више сунца неопходног за процес фотосинтезе. Биљке нису ни слутиле да ће им управо фотосинтеза, заједно са својим угљеним хидратима, доћи главе и да ће их сва та хемија покосити као страшна временска непогода. Срећа па је тло, као главни извор воде, било неисцрпно, јер се тих дана вода из биљака неуморно расипала. Било је то као да се природа окренула према њима и наругала: „Шта ћете сад, глупе бабе?“ По свом старом обичају, једна од биљака се збуњено обратила другима: „А та да ладимо?“ У таквим условима, рјешење се, као и обично, наметнуло само од себе, у Цециним пјесмама које су све биљке, хтјеле то или не, научиле од биљке из друге клупе. Од тада па надаље, пјесма и плес постали су синонимима за ову малу заједницу. Пјевало се колико се могло и кад год се стигло – на свим часовима физичког када су се правили да трче, на свим часовима српског када су глумили да су прочитали лектуру, на свим часовима математике када су се претварали да знају цртати графиконе и нуе функције.

На трећој години развоја, и први листови биљака угледали су свјетло дана, а њихове способности, али и међусобне различитости, дошле су до изражаја више него икада. На самом почетку те треће године, јасно им је поручено: „Што сте оргијали, оргијали сте, што сте се бањали, бањали сте се, ако овако наставите, ви ћете у амбис.“ У, до тада претежно

брбљавим биљкама, нагло су се пробудили неки Питагора и Гете. Мајка природа била је веома скептична по питању њиховог опстанка и није могла да схвати шта то одржава на окупу биљке тако различитих интересовања и карактера. Како су у једној башти заједно боравиле, увијек приземљене, Јоване, Тање, Нине и Ницке, и на другој страни вјечни идеалисти Даче и Манде? И какав је то тајни договор да се сви почну смијати када се Манда почне смијати? Да бисмо вам приближили разноликост те заједнице, укратко ћемо набројати сорте које су тамо егзистирале. Постојала је једна група биљака која је у свом називу поносно носила суфикс – ра, као што су Папара, Ђокара и Бубара, затим класа која се разликовала само по величини – мала и велика Биља, класа која се истицала по спортским способностима – Нина кошаркашица и Симе одбојкашица, затим „пакосни“ Рајковача и Лана Лекић, „број четрнаест“, од којих је ове епитете готово немогуће одвојити, потом разредни умјетници Маја и Дајана, полиглота и математичар у покушају Драгана, фанатични делија Моника, специфична сорта из прве клупе и вођа заједнице Теша, љубитељи народне музике друга Дајана и Сашка, Марко и Тити који су гајили одређене наклоности према утичницама, као и Каролина, „црно дете“, према латинском језику, будући доктор са јасним циљевима Селена и незаборавни тандем Алекса и Ђорђе, један прије свега математичар, а други лингвиста, параметри на основу којих професор Зеџ одређује ко ће проћи даље, а ко не.

Након што су биљке утврдиле да подједнако добро успијевају и у другим предјелима, као што су Италија, Француска и Шпанија, постало је јасно да за њих више нема препрека. Сада су биљке љепше и снажније него икада. Добиле су своје цвјетове, примамљиве и разнобојне, који високо и пркосно дижу главу, у инат Сунцу. Ипак, разорна снага вјетра на њихова мјеста доноси нека друга сјемена и подсјећа их на то да је тло постало превише скучено, да је одлазак неминован. Они одлазе, али коријење које их је чврсто везало у коло једног давног септембра остаје. Одлазе са вјером у срцу да нема тог бицикла и бициклистичке стазе која ће уништити њихов камион и порушити њихов парк. Једног дана, када се сретну, препознаће се по својим шареним „глав’нама“, по томе што су једини који знају крсна имена учесника Версајског мировног споразума, по понеком цитату из „Чаробног бријега“ и по пјесми „Someone like you“.

Мајци природи, онако пакосној на почетку приче, кратко су поручили: „Остаћемо заједно, *nos habebit humus*.“

Милица Ристић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Милан Јовановић, Далибор Мартиновић, Живка Кукрић, Невена Врањеш, Биљана Ђевеница, Катарина Кубурић, Божо Марић, Душко Целебџић, Милка Џомбић, Душко Милинчић, Милка Мандић, Жељко Грбић, Вања Курузовић, Срђан Косић, Гордана Амиџић, Бојан Стојковић, Данило Ковач, Иван Јевђовић, Жана Стевић, Стојанка Штрбац, Сњежана Ракић, Љубица Тодоровић, Милена Јујић, Оливера Тодоровић, Јелена Дошлов, Вита Малешевић, Сања Топић, Милада Ђекић, Јована Крагуљ Петровић, Драган Радовић, Зоран Сараџић, Рада Калаба, Нина Лујић, Ивана Ђурић.

ТО СМО МИ, IV₁₀

Прођоше ове четири школске године у нашој Гимназији док смо трепнули. Пре неки дан смо још били у пеленама, а јутрос смо се задесили, први пут, у учионицама са белим циглама. Кад човек посматра ситуацију, из последње клупе, у четвртном разреду, слободно може рећи да је ту свега било: урликања, плакања, смејања, галаме, шапата, удараца (и обичних и оних ниских), запомагања, лелека, претњи, заљубљености, разочарања... свега, кад вам кажем!

Знате, дођете у то страшно здање, опасно циглама, тако млитави и зелени, а да видите како изгледамо само озбиљни, самоуверени,

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₁₀

ух! Машемо својим Вуковим дипломама које смо понели из основних школа, чврсто верујемо да знамо све на овом белом свету, а заправо се толико бојимо да бисмо најрадије искочили из властите коже. Нажалост, након прве године, често се испечемо на августовском сунцу, на првом поправном испиту из латинског, па проклињемо небеса, Вукове дипломе, драгу нам школу и августовско сунце.

Тако увек има оних који редовно добијају боју у августу, биће да се најлепше поцрни кад се сунце одбија од оне лимене црепове. Има, срећом, и оних који нису проклињали свој нови школски дом и знање стечено у данима ране младости, па се ипак прикажу у најбољем светлу. Таквима школа омогући да се злопате четири године крвнички се борећи за своје, петицама испуњене, рубрике у дневнику, а као награду, добију понеку диплому са такмичења и фотографију која ће се вртети на екранима у школском ходнику. А онда, постоје и они малобројни, чија је жеља шира од школског ходника, а ум пространији од сале за физичко. Њима школа омогући да продуже даље од лепо исписаног дневника и фотографије на екрану. То су људи од акције, спремни на дуга духовна путовања, одређени да пренесу посебну поруку и велико знање. Они ће писати, читати, стварати, истраживати данима и ноћима, како не би разочарали себе или једни друге, само да би пренели лепу мисао неколицини која неће размишљати о ноктићима, момчићима и девојчурцима. Њих школа посебно чува, цигле их безусловно воле и увек су на њиховој страни. Школско особље их некад примети, а некад су им дражи ови са уредно испуњеним рубрикама, али то није битно – једна или две лепе речи овим људима су довољне.

Кад смо већ споменули школско особље, треба и о њима рећи понешто. И њих има свакаквих ћуди. Већина уме да *намирише* правог ученика, а ретко кад погреше. Спремни су да помогну, а знају и да одмогну (поготово на писменим проверама). Ту су да нас науче, али и да пропусти нешто што треба да се каже. Не смемо им замерити, напорно је причати историју Грчке четири часа заредом. И професори су људи, као и ми. Свака наша мисао, могла је бити њихова, па деси се и да погреше, да се огреше о неког ђака, поготово у том пакленом првом разреду када су главе у облацима, а дневници минско поље.

Временом, ствари се промене и побољшају. Ми, који смо кукали, негодовали, изненада мењамо мишљења, па најгори професори постају

омиљени и све што није ваљало, сада је добро. Шта се тачно догоди у нашим душама и умовима, то ни небеса не знају. Може бити да је заљубљеност, пубертет, она чувена: „Сада смо други разред, нико нам ништа не може“, или, пак, хороскоп, то нико не зна. Тако се шепуримо у другом разреду, а ево, сад гледамо ту децу и схватамо да смо ипак били сасвим мали и да смо још увек само бебе.

Убрзо, након августовског сунца, дође и трећи разред. Сад смо већ разуздани, опаки, хоћемо да смењујемо професоре, разреднике, да се пролива крв, а у дневнику нам стоје јединице и двојке, као на кладоницарском листићу. Тад школа мало јаче стегне своје циглене окове, па повуци-потегни, укроти она нас, а ми останемо љути и покуњени. Ту дођу два, три укора по одељењу, мало нам прете, мало шаљу на интерни разговор са самим врхом представништва школе, а онда то све прође. Школа се смеши, ми измрцварени и изморени, свеже ослобођени – пођемо на екскурзију, златни тренутак трећег разреда средње школе. Шта се ради на екскурзији, тамо и остаје. Професори поскидају своје нарогушене маске и открију своја људска лица, па се друже са нама, поново мало прете, али пусте нас да се лудирамо и умарамо, а кад се вратимо, са нама препричавају догађаје.

После финалног августовског печења, стигне и четврти разред. Ту је некако све већ готово. Неки се осећају као да, боже помози, неће више живети после средње школе, па цмиздре већ у септембру. Онда мудри професори кажу да је читав живот пред нама. Али само ви, децо, на матуру да стигнете! Још увек смо мало љути, то су они остаци од претходног разреда, кад је свима начињена болна неправда. Ми не умемо да преболимо прошлост, а будућност је неизвесна, а Наставничко веће убеди себе да смо ми сад већ озбиљни и одрасли људи. Истина је да ту нико ништа не зна и не уме, а сви су преплашени. Тај завршни разред је страшнији од оног првог. Није више ни битно што нас је неко повредио, преварио, насамарио, дао јединицу, сад је само важно опростити и наставити даље. Професори знају то, седели су и они једном у четвртном разреду, па нас пусте на миру. Школа лагано опушта окове, а ми се све чвршће стежемо, јер и не желимо да одемо. Ако неко пита, хорски одговарамо, да, да, желим да одем одавде, да се никад не сетим свих оних јединица, свих оних неоправданих часова, али потајно желимо да останемо ту што дуже. Језа нам стреса тела када помислимо

да после школе, после окова, треба поћи у свет, у слободу. И плашимо се, плашимо се више него икад, никад нам се латински, хемија, математика нису чинили тако безазленим него сад!

Драги моји, сада ступа време храбрости. Треба искористити знање и вештине које нам је школа омогућила да стекнемо. Ко је био мудар, знаће. Ко није, мораће чешће да се сећа минулих средњошколских дана. Ипак, тешко да је ико могао четири године да гледа неке друге цигле!

Тајана Дедић Старовић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Иван Јевђовић, Дуња Илић, Предраг Копрена, Наташа Вученовић, Далибор Мартиновић, Ромина Guido Пајић, Катарина Кубурић, Божо Марић, Вукосава Миловац, Живка Кукрић, Љубица Тодоровић, Сњежана Ракић, Ивана Ђурић, Нина Лујић, Зоран Сарацић, Милан Јовановић, Оливера Тодоровић, Јасна Тадић, Марина Маринковић, Душко Милинчић, Еугенија Михал, Жељко Грбић, Срђан Косић, Милка Мандић, Душко Целебџић, Вања Курузовић, Вита Малешевић, Драган Радовић, Јована Крагуљ Петровић, Јелена Дошлов, Тања Хуцал Томић.

ТО СМО МИ, IV₁₁

Сада позивамо разред IV₁₁ да нам се представи. Позивамо ученике IV₁₁ да нам представе своје одјељење. IV₁₁, има ли их?

IV₁₁ је побјегао. Шта? Како побјегао? Побјегао са матуре? Па, зашто је побјегао? Па било им досадно! Ма шта досадно, зови их одмах и кажи да се враћају, матура је, човјече!

IV₁₁, посљедњи у генерацији, посљедњи у ходнику, посљедњи у бусу на екскурзији... Ми смо стварно очекивали да ћемо бити посљедњи и у представљању. Поред тога у бунтовништву ипак први. Иако је у питању харем са 3 владара и 26 жена, мушки су још увијек неким чудом живи,

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IV₁₁

жене ништа мање гласне и ратоборне. И чисто да се зна: бунтовна једанаестка није намјерно побјегла, слушали су предавање о историји Кастела, заборавили су да се јаве професорима. Научили смо како бити кажњени, како научити, како разумјети и слушати, како се правилно изражавати, како одржати пажњу, како бити гимназијалац. Научили о Андрићу, Венеу, Наполеону, Ничеу, Хегелу и Фројду, Пикасу, Далију и Моцарту. Поред свега овог, научили и неке друге ствари које чине нас, а то је како бити своји.

Јована Паспаљ је научила да је смијех, иако се смије зиду јер је бијел, најважнија ствар у животу, Јована Берендика и Јелена Поповић су научиле имитирање свих естрадних личности, а и професора такође. Маја Петровић је научила колико је исхрана важан дио школовања. Александра Тепић је научила како да започне сваку расправу у име разреда, као и сваку пјесму. Ту су одмах биле Јована Савић и Сања Диздаревић као бек вокали и даваоци ритма, а за њима ту је и Сара Шњегота која би се повремено, кад је била присутна, прикључила бенду „Вукице“ као заштитно лице забављачке стране разреда. Милана Панић је научила како правити најбоље колаче током школовања. Нећемо јој замјерити што смо били покусни кунићи за колаче, јер смо сви, хвала Богу, живи. Јелена Јованић, књижевник из Ђошка, научила је како се паметно ћути, али и да убоде под ребра, кад затреба. Алекса Јанковић научио је... ма није он научио! Он је знао да је бити необичан суштина живота па је увијек мало каснио на час. Ту и тамо је изостајао. Маја Катана, која је усавршила све методе чешкања Вање Милошевић на часу, а потом падала у делиријум успут слушајући увијек насмијану Биљану Мартић која би вјечито пјевала „Срце“ ЕКВ-а. За то вријеме Горан Кукобат је учио дјевојке како треба кухати и служити мужу док је он и док није на послу. Такође научио је како се диже револуција, битка, рат. Поред њега сједио је Милош Петковић који је вјешто научио да бесмислене ријечи које се кажу на прави начин често добију смисао, а на досадним часовима усавршио је методе малтретирања Јелене Плаић која је научила да се, уистину, у малим боцама крије отров, и поред Милошевог малтретирања, успјела се концентрисати на писмену из њемачког. Кристина Ђејић је научила да је дан након журке најзанимљивији дан у школи јер се увијек имало шта препричавати Зорани Стојичић, која је једним дијелом слушала причу док је другим дијелом Косовске божурове пјевала љепше од било кога. Јелена Иванковић

је научила како је бити најбољи ученик у разреду, али и како је бити ван граница дисциплине док је поред ње Ирена Јовановић живи доказ изреке да је ћутање врлина. Маја Турудија и Маја Аулић зујале су из посљедњег реда, насмијане, вриједне и паметне по читав дан. Ања Мудреновић, Ивана Перишић и Александра Вученовић научиле су како бити полиглоте па су заједно знале пола свјетских језика. Српски језик им је био океј. Јована Димитријевић, била је ПР одјељења и прави преносник свих обавијести док је Ксенија Куленовић научила да велнес кекс и „аб култура“ јогурт много доприносе здравом тијелу чега је и сама била примјер док је Наташа Шкрбић, поред осталих пословних одсустава, научила да се око дипломатије свијет врти. Са нама су ту увијек били наш имагинарни друг Боро, а касније и Сара. Од четвртог, пријатељ разреда постао је и Деан Део.

Никада нећемо заборавити разред IV¹¹ и релацију Гимназија–Кастел.

Милош Петковић

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Дуња Илић, Иван Јевђовић, Предраг Копрена, Тамара Бијелић, Јована Крагуљ Петровић, Драган Радовић, Вита Малешевић, Мирко Вулин, Светлана Глувачевић, Зоран Ивић, Александра Вујмиловић, Владимир Гајић, Славојка Кондић, Милка Мандић, Милан Јовановић, Диана Бркић, Оливера Тодоровић, Јасна Тадић, Божо Марић, Вукосава Миловац, Анђелко Глушац, Зоран Сараџић, Наташа Никић, Нивес Јаковљевић, Далибор Мартиновић, Милена Јујић, Јелена Дошлов, Срђан Косић, Искра Шестић, Бранка Шпирић, Тања Хуцал Томић, Душко Милинчић, Жељко Грбић, Еугенија Михал, Љубица Тодоровић, Сњежана Ракић, Ивана Ђурић, Магдалена Дошлов, Сања Поповић Ђукић, Тања Данојевић, Катарина Кубурић, Зорица Травар, Живка Кукрић, Ранка Спасојевић.

ТО СМО МИ, IB₂

Наша прича почиње мало другачије. Двадесетог јуна 2011. године је било превруће, ваздух је био загушљив, а у очи нам је улазила сунчева свјетлост која се одбијала од бљештаве плаве клупе. Напокон смо завршили други разред (неки од нас и трећи!), али нас је је још увијек пријемни испит дијелио од тог такозваног „Ај Бија“ који ће нам означити наредне двије године (тешког) живота. Дошли смо из Гимназије, Средњошколског центра „Иван Мерц“ и Апеирона; из Бањалуке, Градишке, Шамца, али сви смо били уједињени у жељи да учимо и

Матурско вече, 18. мај 2013 – одјељење IB₂

остваримо своје циљеве и кроз неколико мјесеци смо започели ово двогодишње поглавље нашег живота.

Нашу малу групу чини 17 особа. Поштено је споменути и нашег друга Јована Ш., односно Николу Тунгуза који нас је напустио још у првој години да би своје таленте показао бијелом свијету. А нас 17 се, током ове двије године, заједно смијало, плакало, свађало и проводило безбројне паузе заједно. Ишли смо у „Кофи“ и „Јелоу Кеб“, путовали смо и у Италију, Француску, Шпанију, Београд, Мостар, доручковали смо заједно, брисали сузе влажним марамicama, снимали најдраматичније представе које је људски ум смислио, гледали атоме, мијењали професоре, писали по нашој малој огласној табли, кречили, организовали пројекте, чекали одморе и препирали се око тог малог одмора којег су нам увијек жељели одузети. Живјели смо заједно! Ипак, никад нисмо били разред који ће сентиментално и меланхолично заплакати на растанку. Мислим да је то зато што ми никад нисмо били једна цјелина колико смо били група јединствених и невјероватних појединаца. Свако је ипак знао да, гдје год био у Гимназији, увијек има своје мјесто које га чека у малој седмици. И због тога ће ова мала група свакоме остати драга, јер смо помагали једни другима и кроз двије године научили више о себи и о нашим друговима.

Сваки разред има нешто посебно. IA, IOP, IOC, CAS, EE! За друге су ово можда само насумичне комбинације слова, али за нас ће они заувјек бити нешто што је са роковима обиљежило наше гимназијске дане. Сан је био вреднији од племенитих метала. Када би неко спавао осам или девет сати, то би обавезно био разлог за поносно шепурење. Јутра су нам углавном протицала у расправама о томе како је неко синоћ спавао свега сат и двадесет три минута, али како није успио да заврши интерни рад те да се нада да ће Цеца бити у библиотеци до шест. Рокови су нам увијек били бабарога и увијек су били оно што нас је тјерало на рад, јер искрено, већина радова била је написана непосредно пред предају – баш као и ово писмо разреда. И управо због тога нам је штампач из читаонице био највећи непријатељ! Увијек је изгледало као да нам са намјером не дозвољава да одштампамо тај интерни који је требало да предамо још јуче!

И сада, када већина наших другова из „националног програма“ полако завршава своје средњошколске обавезе, наши рокови нас и даље чекају. И када прославимо матуру, многи од нас ће морати да се

врате у клупе и заврше покоји испит. А када почетком августа добијемо своје сертификате (акобогда, биће то и дипломе) и отпутујемо ко зна гдје (неки иду у Италију, Њемачку, Аустрију, Америку) и бавимо се ко зна чим (прича се да ће бити доктора, правника, психолога, научника), свима нам желим да успијемо у животу, да волимо и да се забављамо, и да, када једном сретнемо једни друге, да се сјетимо да је наша прича била мало другачија. Срећно! И, наравно, запамтите: „Come on people! We have to finish this!“

Дејан Гвозденац

ОДЈЕЉЕЊСКО ВИЈЕЋЕ:

Милијана Шегрт, Наташа Никић, Ана Чабрић Чича, Светлана Глувачевић, Јелена Дошлов, Драшко Пераћ, Татјана Јурић, Данило Ковач, Ивана Љубојевић, Ивана Ђурић, Мирослав Вулић, Јасна Тадић, Борис Марјановић и ИВ координатор Лидија Диздар.

УСПЈЕСИ ГЕНЕРАЦИЈЕ 2009–2013. НА ТАКМИЧЕЊИМА¹

1 У обзир су узети само успјеси ученика остварени на републичким или вишим нивоима такмичења.

Ученик	Одјељење	Ниво такмичења
Александар Келечевић	IV ₂	Републичко
Александар Келечевић	IV ₂	Олимпијада
Бојан Корићанац	IV ₄	Државно
Стефан Тешановић	IV ₉	Републичко
Стефан Тешановић	IV ₉	Државно
Данијела Врањеш	IV ₉	Републичко
Јована Јаковљевић	IV ₁₀	Републичко
Дејан Гвозденац	IB ₂	Републичко
Дејан Гвозденац	IB ₂	Републичко
Дејан Гвозденац	IB ₂	Државно
Дејан Гвозденац	IB ₂	Државно
Дејан Гвозденац	IB ₂	Олимпијада

1 Такмичење ће бити одржано у Колумбији, послије објављивања ове књиге.

	Област	Резултат	Година
	Информатика	1. мјесто	2012.
	Информатика	учешће	2012.
	Шах	1. мјесто	2012.
	Њемачки језик	1. мјесто	2013.
	Њемачки језик	2. мјесто	2013.
	Њемачки језик	3. мјесто	2010.
	Енглески језик	1. мјесто	2012.
	Математика	1. мјесто	2012.
	Математика	1. мјесто	2010.
	Математика	1. мјесто	2010.
	Математика	3. мјесто	2013.
	Математика	пласман ¹	2013.